

HUMANOTECA

QUÈ APLAUDIM?

Violència: Força o energia desplegada impetuosament. Abús de força. Deixar-se emportar per la ira.

Un exemple de violència: Paco en atur des de sempre, que tenia una ordre d'allunyament per maltractar a la seva parella, la remata de set ganivetades al portal de casa i de pas, degolla a les seves dues filles.

La resposta a la violència: El Consistori surt a la Plaça de l'Ajuntament. Al seu costat algun familiar de la víctima. Davant alguna amiga, algun veí i una colla d'encuriosits ciutadans. Fan un minut de silenci. Després aplaudeixen uns segons i tornen a la feina.

Què aplaudeixen? La violència de Paco?

A qui aplaudeixen? A la morta o al matador?

Per què aplaudeixen? Perquè no son ells les víctimes?

Entre tots hem convertit la mort en un aplaudiment protocol·lari i estúpid.

VIOLÈNCIA DE GÈNERE AMB APLAUDIMENT FINAL

Personalment davant una mort prefereixo les llàgrimes o la contenció reial. I després del dol, m'agradaria

que algú, encara que sigui el govern, comencés a educar a gent com el Paco.

ÚLTIMA HORA

HI VAN HAVER MAI DEU MIL VERGES?

Els xilens tenen bones idees, però també tenen exèrcit i funcionaris. La bona idea (potser Allende) acostuma a perdre davant les males intencions (potser Pinochet).

Ara els xilens han decidit redactar una nova Constitució a partir d'una Convenció Constitucional formada per mil savis del país. Excel·lent, encara que un mica pretenciosos. On es troben mil savis? On són? I no parlem ja de buscar saviesa peritària. Segons la bona idea

xilena, cal que els savis es reparteixin a mitats iguals. Cinc-cents homes i cinc-centes dones. I si els números no surten?

Hi ha però un problema encara més important. Qui decideix el grau de saviesa dels altres? L'altre dia, per exemple, a la redacció es va decidir que en cas de que a Xile no arribessin als mil savis, podríem enviar al nostre Director. Perquè, diuen, té prestigi. No em van escollir a mi, van escollir al Director. Per què? Ningú veu en aquesta maniobra fosc interessos? Jo sí.

Un altre problema. Imaginem que per mèrits propis, naturalment, es considera persona de prestigi i saviesa, a un parent del Pinochet. Què fem? Tornem a començar?

I encara... A falta de veritables savis, es busca la participació d'un secretari d'estat, posem per cas, que ajudi a completar la llista. Imagineu la quantitat de savis que sortiran de la seva família? L'elecció serà de fiar?

La proposta xilena, és un alè d'aire fresc. Com ho va ser la Revolució francesa però aquesta vegada amb urnes. Bona idea, si senyor, però ingènua i amb molt guillotinaire a l'aguait.